

poukazuje k tomu, že by bylo vlastně bývalo na soudu, by odmítl důkaz dotyčnou listinou jako právně nezávažný. Soud však tak neučinil a dal tím již výraz svému přesvědčení o závažnosti jeho obsahu, takže nelze pochybovati o tom, že nelze vyloučiti in abstracto možnost, že by obžalování omylem, vyvolaným závadnou listinou, též dosáhli svého cíle, t. j. rozsudku, jim příznivého, a tím poškození odpůrce na jeho majetku. Na tom ničeho nemění se tím, že by žalující strana opravným prostředkem mohla snad rozsudek, jí poškozující, znovu odstraniti, jelikož skutková podstata podvodu vyžaduje jen způsobilost, přivoditi škodu, nehledíc ani k tomu, že onu možnost nelze vyloučiti ani v řízení opravném. Nemůže tedy býti v tomto případě řeči o pokusu s prostředkem nezpůsobilým.

Co se týče druhé námítky, dlužno sice připustiti, že v tom, že zhotoveno bylo falešné potvrzení o placení a že listina tato byla Č-ovi odevzdána, nelze shledávati čin, vedoucí k dokonání podvodu, jak to ve výroku rozsudku uvedeno. Naproti tomu jest stížnost na omylu, tvrdíc, že nedošlo k použití závadné listiny obžalovanými. Nalézací soud v důvodech rozsudku, výrok jeho takto doplňujících, zjišťuje, že stěžovatelka v civilním sporu odvolala se na důkaz svého tvrzení na toto písemné potvrzení a, že důkaz tento listinou byl procesním soudem připuštěn. Listiny však používá se nejen, když se předkládá tomu, kdo jí má býti oklamán, nýbrž i tehdy, když pachatel, dovolává se listiny, sděluje její obsah s osobou, která jí má býti v omyl uvedena. Že se tak stalo v úmyslu, oklamati procesního odpůrce, nalézací soud zjišťuje a zjišťuje též, že zhotovení listiny za tímto účelem stalo se k žádosti a k radě Václava Č-e, který jí vzal k sobě za tím účelem, by ji soudu předložil. Tímto jednáním obžalovaných však projevuje se dostatečně, t. j. měrou, nepřipouštějící vážných pochybností, opravdové rozhodnutí k oklamání procesního soudu a strany žalující za účelem poškození této na jejím majetku. Nemůže proto býti řeči o jednání přípravném, nýbrž jde o jednání pokusné, jež podle zjištění rozsudku nevedlo ke skutečnému vykonání podvodu jen proto, že soudce se usnesl k návrhu žalobce postoupiti spisy trestnímu soudu. Právem tudíž soud nalézací, zjistiv též výši zamýšlené škody, podřadil jednání obžalovaných pod ustanovení §§ 8 (5), 197, 200 tr. zák.

Čís. 1785.

Pojmu »svědectví« dle §u 199 a) tr. zák. neodpovídá seznání osoby, již soud vyslechl jako svědka, maje za to, že na trestném činu není účastněna, byla-li v době výslechu buď pachatelem nebo spoluvinníkem; nezáleží na tom, že poučena dle §u 153 tr. ř. nevzdala se svědectví.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1924, Zm I 422/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. března 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem

podvodu podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby pro tento zločin.

D ů v o d y:

Výrok nalézacího soudu, že obžalovaný jest vinen zločinem podvodu křivým svědectvím ve smyslu §u 197, 199 písm. a) tr. zák., napadá stížnost důvodem zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. (nesprávně čís. 10 §u 281 tr. ř.), vytýkajíc zejména, že předmětem svědeckého výsledku obžalovaného byl obsah svědecké výpovědi Václava K-e, učiněné u okresního soudu v Aši v trestní věci pro § 312 tr. zák., týkající se stěžovatele, a že jeho (stěžovatelova) svědecká výpověď u okresního soudu v Aši a u divisiního soudu v Plzni nesprávným výkladem zákona byla podřaděna pod ustanovení §u 197 a 199 písm. a) tr. zák., ač v ní vědomě křivé svědectví spatřovati nelze. Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění. U okresního soudu v Aši vedlo se trestní řízení proti stěžovateli pro přestupek podle §u 312 tr. zák., spáchaný urážkou strážníka Bedřicha P-e. V této trestní věci byl jako svědek slyšen Václav K., jenž měl vypovídati o událostech, jež se udály v noci na den 27. listopadu 1921, zejména o výrocích obžalovaného Antonína S-a v oné rozhodné noci vůči strážníku P-ovi. Za řízení, v němž stěžovatel zaujímal postavení obžalovaného, ukázala se výpověď Václava K-e křivou, a, jelikož tento jako osoba vojenská podléhal pravomoci vojenských soudů, bylo trestní řízení dle §u 60 tr. ř. přerušeno, a návrh na zavedení řízení pro křivé svědectví postoupen vojenské prokuratuře. V trestní věci, vedené pak u divisiního soudu proti Václavu K-ovi pro křivé svědectví, byl stěžovatel jednak dožádaným soudem před okresním soudem v Aši dne 31. ledna 1923, jednak u hlavního přeličení před divisiním soudem v Plzni dne 29. března 1923 vyslýchán jako svědek o těchže skutečnostech, ohledně nichž se mu bylo zodpovídati ve vlastní, dosud neukončené trestní věci pro přestupek podle §u 312 tr. zák. Dle zjištění napadeného rozsudku byly svědecké výpovědi stěžovatelovy v této trestní věci objektivně nepravdivé. Odsouzení pro zločin křivého svědectví předpokládá, by šlo skutečně o výpověď svědeckou. Po této stránce bylo uváženo: Vyjde-li v určité trestní věci při náležitém rozboru skutkového stavu na jevo, že osoba, kterou soud vyslechl jako svědka, máje za to, že na trestném činu není účastněna, byla v době výsledku sama buď pachatelem nebo spoluvinníkem, jest míti za to, že takový způsob výsledku nebyl na místě, ježto to, co formelně se zdálo býti výpovědí svědeckou, bylo materielně jen o b h a j o b o u obžalovaného. Tento názor dochází opory v zásadě §u 202 tr. ř., dle níž vinník, dostavší se do rozporu mezi právem obviněného a povinností svědeckou, nesmí býti nijakými prostředky donucován k tomu, by vypovídal pravdu, když by tím sebe sama usvědčoval z viny. Opačné stanovisko by znamenalo vlastně obcházení tohoto zákonného ustanovení. Z toho plyne, že seznání Antonína S-a jako svědka, při němž se dostal do rozporu buď mluvití pravdu a býti trestán pro trestný čin, který spáchal, nebo nemluvití pravdu a býti pak stihán pro zločin křivého svědectví, ne-

odpovídá pojmu »svědectví« podléhajícího trestní sankci §u 199 písm. a) tr. zák., a nespočívá proto v jeho jednání skutková podstata zločinu, v tomto zákonném předpise uvedeného. Na věci nemění ničeho, že stěžovatel byl při svědeckém výslechu poučen dle §u 153 tr. ř. a mohl se výpovědi vzdáti, neboť jednak obrací na sebe svědek použitím dobrodiní §u 153 tr. ř. podezření, jednak je přiznání tohoto dobrodiní ponecháno v mnohých směrech uvážení soudcovskému, konečně pak vztahuje se předpis ten na svědky, jímž stěžovatel formelně sice byl, nikoli však materiálně, jelikož vzhledem k tomu, že trestní řízení proti němu pro přestupek dle §u 312 tr. zák. nebylo ještě právoplatně ukončeno, byl z tohoto trestného činu objektivně podezřelým. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uznati právem, že se stěžovatel v tom směru dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostřuje z obžaloby pro zločin podvodu křivým svědectvím dle §u 197, 199 písm. a) tr. zák.

Čís. 1786.

Zákon o útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.

Ke skutkové podstatě §§ů 1 a 2 zákona nevyžaduje se vědomí, že prostředek, jehož bylo k činu použito, jest zbraní a že zlé nakládání nebo způsobení újmy přičí se právu trestnímu.

Uhození měchačkou jest zlým nakládáním, vykonaným zbraní.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1924, Zm I 340/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 23. dubna 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem útisku podle §u 1 a 2 odstavec druhý zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezdůvodnou jest výtká, že nalézací soud, spokojuje se toliko zjištěním, že obžalovaná úmyslně uhodila dvakráte Š-a do ruky měchačkou, nezjišťuje, že si obžalovaná byla vědoma toho, že tak činí bezprávně, že působí se újma na těle a že měchačka jest zbraní, totiž prostředkem, který se nazývá zbraní, jak toho všeho prý vyžaduje subjektivní stránka skutkové podstaty přečinu dle §u 1 a 2 zákona o útisku. Napadený rozsudek sice výslovně nezjišťuje úmyslu stěžovatelky, způsobiti Š-ovi újmu na těle, než v tomto případě není vůbec třeba řešiti otázku, stížností nadhozenou, zda stěžovatelka způsobila Š-ovi tuto újmu vědomě. Nalézací soud totiž zjišťuje, že obžalovaná, vmísivši se mezi zástup lidí, úmyslně uhodila dvakráte Š-a do ruky měchačkou. Právem spatřuje v tom zlé nakládání, které samo o sobě, bylo-li vykonáno zbraní v úmyslu §u 1 zákona o útisku, naplňuje skutkovou podstatu přečinu, stěžovatelce za vinu kladeného. Zjištěním, že obžalovaná dvakráte udeřila Václava Š-a do ruky měchačkou úmyslně,